

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Takarom térdem

*Férfiember, én,
tenyeremmel takarom
térdem: szemérmem.*

*Sokat felejtettem, de
tudom, hogy mit.
Fekszem daltalan, földnek
fordított arcú század –
harmatos fű, szeretet
nyaldossa számat.*

*Nem lelem helyem.
Felszól apám: kisfiam,
ne helytelenkedj!*

*Ülök az idő szemében, lógálom
kurta lábam az irdatlan
mélység fölött, a máriapócsi
két torony egyikének harangja
alatt, falatlan, ablaktalan,
szeles oszlopai közt lógálom
kurta lábam a folyton zengő,
az új meg új búcsúsokat köszöntő
harang szavára, nyelvének ütemére –*

*Látom magamat:
lentről mutogatnak rám
és kiabálnak.*

*Mit keres ott ez a gyermek!
én meg, csak képzeletben még,
abogyan azóta álmomban igazából
legyőzöm tériszonyomat, a semmit –*

*Asszony testéről
bullik le dús selyem.
Pucér a világ.*

*Az első ember üvölti bennem
ifjúságom, betöltöm örök
rettenetemet, kilépek, megyek
a puha levegőben, megtart,
Jézust a víz.*

*Járok antennás
tetők s tornyos Országház
tüskéi fölött.*

*Marokra fogom szívem mázsányi
súlyát, néha lehúz, s röhögnek,
kapkodnak lábam után, ám
feltöröm magamat mindig legalább
a fák magasáig. Mint legutóbb is.*

*Fekete szélbe
csavarodtam, és rántott,
búzott le a mély.*

*Hűvösvölgy valamelyik járdaszélén
cigányasszony állt, mellette lánya,
aki értem, gyalog-szupermenéért,
emelte karját, hajoltam, megfogtam
kezét, s íme, fölemeltem: testével
testem lett könnyebb.*

*Együtt, mint táncot,
járta a lábunk, föl, föl
a levegőben.*

*Csodálkoztam és emlékeztem, miért
tett szerencsétlenné engem,
amikor édesanyám fölébredt
s mondta: álmomban megint röpültem,
vagy: Mindszenty bíborost láttam
szállani – jaj, hányszor ballom –
égő palástja beborította Magyar-
országot, és ének szólt, zengett:
keresztények sírjátok,
mélyen szomorkodjatok.*

*Később meg Adyt
irigyeltem, ki lovon
száguld Tejúton.*

*Nagy Lászlót: ökle
rakéta erejével
combján, vigyázzban*

*repülte, törte
át az égi kökényest.
Én lépkedtem csak.*

*Veled is. Már nem Budapest, de
hol volt, hol nem volt, öröktől
örök város felett. Nevettünk,
bekacagtunk tíz és száz emeletének
kivilágított ablakain.
Miért jöttél velem?, kérdeztem tőled.
Mindig is ezt akartam, mondtad.*

*Begyalogtunk
csillagokkal az eget.
Két láthatatlan.*